

UTOČIŠTE ZA BAJKE
Prva knjiga

BRENDON MAL

Za Meri, koja mi je omogućila da pišem

UTOČIŠTE ZA BAJKE

Prva knjiga

BRENDON MAL

Ilustracije
Brendon Dorman

Leo Commerce
Beograd, 2011

Naziv originala:
FABLEHAVEN - Brandon Mull

Naziv knjige:
UTOČIŠTE ZA BAJKE – Brendon Mal

Copyright © 2011 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik: Slađana Perišić

Prevod: Mirjana Živković

Lektura i korektura: Jelena Dimitrijević

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Priprema:

Pintor Project

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625; 011/375-2626; 011/375-2627; 063/517-874

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa: Neografija – Bački Petrovac

Tiraž: 1000

ISBN 978-86-7950-151-6

Sadržaj

PRVA GLAVA	Prinudni odmor	9
DRUGA GLAVA	Prikupljanje tragova	26
TREĆA GLAVA	Šupa obrasla u bršljan	41
ČETVRTA GLAVA	Skriveni ribnjak	56
PETA GLAVA	Dnevnik tajni	73
ŠESTA GLAVA	Medoks	94
SEDMA GLAVA	Zatvorenica u tegli	113
OSMA GLAVA	Odmazda	132
DEVETA GLAVA	Hugo	153
DESETA GLAVA	Noć ivanjska	171
JEDANAESTA GLAVA	Posledice	192
DVANAESTA GLAVA	U ambaru	218
TRINAESTA GLAVA	Neočekivana poruka	230
ČETRINAESTA GLAVA	Ispipavanje gde je deda	251
PETNAESTA GLAVA	Druga strana tavana	272
ŠESNAESTA GLAVA	Zaboravljena kapela	293
SEDAMNAESTA GLAVA	Kockanje iz oćavanja	311
OSAMNAESTA GLAVA	Bahumat	331
DEVETNAESTA GLAVA	Zbogom, Utočište za bajke	352
	Zahvalnice	367

UTOČIŠTE ZA BAJKE

NIKO
KO UĐE
NEĆE
IZAĆI
NEPROMENJEN

KO UĐE BEZ DOZVOLE
BIĆE PRETVOREN
U KAMEN

Prinudni odmor

Kendra je kroz bočni prozor karavana posmatrala nizanje nejasnih obrisa krošnji drveća. Kada više nije mogla da podnese to uskomešano kretanje, zagledala se ispred sebe, usredsredila pogled na određeno drvo i nije ga skidala sa njega dok se lagano približavalo, prolazilo, a potom postepeno uzmicalo od nje.

Da li se isto dešava i sa životom? Možete da gledate ispred sebe u budućnost ili iza sebe u prošlost, ali se sadašnjost kreće suviše brzo i niste u stanju da je upijete. Možda samo ponekad. Ali ne i danas. Danas su se vozili duž beskrajnog auto-puta sa dve trake kroz pošumljena brda Konektikata.

„Zašto nam niste kazali da deka Sorenson živi u Indiji?“ požalio se Set.

Njen brat ima jedanaest godina i pred njim je bio šesti razred. Dosadila mu je video-igra koju je do tada igrao, a to je bio najbolji dokaz da su se zaista zaputili na jedno putovanje epskih razmera.

Mama se okrenula da ih pogleda. „Još malo. Uživate u pejzažu.“

„Gladan sam“, rekao je Set.

Mama poče da pretura po kesi punoj grickalica. „Može puter od kikirikija sa krekerima?“

Set ispruži ruku da uzme kreker. Tata zatraži čokoladicu „almond roka“. Prošlog Božića je zaključio da je „almond roka“ njegov omiljeni slatkiš i da cele godine mora da mu bude pri ruci. I dalje se pridržava te svoje odluke, iako je od tada prošlo skoro šest meseci.

„Hoćeš li ti nešto, Kendra?“

„Neću, hvala.“

Kendra se ponovo usredsredila na pomamnu paradu drveća. Njeni roditelji se spremaju na sedamnaestodnevno krstarenje sa svim rođacima sa majčine strane. Putovanje je besplatno za sve. Nemojte misliti da su osvojili neku nagradu. Idu na krstarenje zato što su se Kendrini deka i baka ugušili.

Dotični rođaci živeli su u prikolici. Došlo je do nekakvog kvara na dovodu plina i svi su umrli u snu. Još davno su baka i deka Larsen namenili određenu sumu novca za krstarenje po Skandinaviji na koje je posle njihove smrti trebalo da pođu sva njihova deca sa svojim supružnicima.

Unuci nisu bili pozvani.

„Provešćete na brodu sedamnaest dana, zar vam neće biti dosadno?“ upitala je Kendra.

Tata ju je pogledao u retrovizoru. „Hrana je navodno neverovatna. Puževi, kavijar, akcija.“

„Uopšte nismo oduševljeni tim putovanjem“, tužno je kazala mama. „Ne bih rekla da su vaši deka i baka mislili da će umreti nesrećnim slučajem kada su u testament uneli i taj zahtev. Ipak, potrudićemo se da se provedemo što bolje.“

„Brod tokom putovanja pristaje u raznim lukama“, rekao je tata, namerno skrećući razgovor u drugom pravcu. „Tako da ćemo se povremeno i iskravati.“

„Hoće li i ova vožnja automobilom potrajati sedamnaest dana?“ upitao je Set.

„Još malo pa smo stigli“, rekao je tata.

„Zar baš moramo da ostanemo kod bake i deke Sorenson?“ upitala je Kendra.

„Biće zabavno“, rekao je tata. „Treba da budete počastvovani. Gotovo nikada nemaju goste.“

„Upravo zato. Jedva da ih poznajemo. Pravi su pustinjaci.“

„Kao što vidite, ja sam uspeo da preživim, a mnogo duže sam bio sa njima“, primetio je tata.

Put je, posle pošumljenih brda kroz koja krivudao, naišao na grad i sada je išao pravo. Zaustavili su se na semaforu i Kendra se zagledala u debelu ženu koja je sipala benzin u kombi. Vetrobransko staklo kombija bilo je zamrljano, ali žena izgleda nije imala nameru da ga opere.

Kendra se zagledala ispred sebe. Vetrobransko staklo SUV-a bilo je prljavo, umrljano od spljeskanih buba, iako ga je tata oprao kada su poslednji put stali da sipaju gorivo. Danas su prevalili put od Ročestera dovdje.

Kendra je znala da ih baka i deka Sorenson nisu pozvali kod sebe. Našla se u blizini kada je mama pitala deku Sorensona da li bi mogli da ih ostave kod njih dok su na putu. Bilo je to na sahrani.

Kendra se stresla kada se setila sahrane kojoj je prethodilo bdenje. Baku i deku Larsen položili su u istovetne kovčege. Kendri se nije dopalo što su deku Larsena našminkali. Koji je to ludak zaključio da bi trebalo unajmiti reparatora koji će umrlog doterati za poslednje viđenje? Mnogo bi više volela da se seća kako su izgledali dok su bili živi nego ovako groteskno izložene u najboljoj odeći. Odrasla je uz baku i deku Larsen. Sa njima je provela mnoge raspuste i često su dolazili u posete na duže.

Kendra nije mogla da se seti da li je ikada provela duže vreme sa bakom i dekom Sorenson. U vreme kada su se Kendrini roditelji venčali, oni su bili nasledili nekakvo imanje u Konektikatu. Sorensonovi ih nikada nisu pozvali u posetu, a retko su svraćali u Ročester. A i kada bi došli, uglavnom su dolazili odvojeno. Samo dva puta su došli zajedno. Sorensonovi su bili fini, ali su njihove posete bile suviše retke i kratke da bi se uspostavila bilo kakva čvršća veza. Kendra je znala da baka predaje istoriju na nekom koledžu i da

deka mnogo putuje jer ima malu firmu za uvoz robe. I to je sve.

Svi su bili iznenađeni kada se deka Sorenson pojavio na sahrani. Prošlo je više od osamnaest meseci od poslednje posete jednog Sorensona. Izvinio se što i njegova žena nije došla, rekavši da je bolesna. Uvek su imali nekakav izgovor. Kendra se povremeno pitala da se nisu tajno razveli.

Pred kraj bdenja, Kendra je čula majku kako nagovara deku Sorensona da pazi na decu. Bili su u hodniku, iza ćoška, tako da je nisu mogli videti, ali je zato ona njih čula i zastala je da prisluškuje.

„Zašto ih ne odvedeš kod Marsi?“

„Ovog puta to nije moguće, jer i Marsi ide na krstarenje.“

Kendra je provirila iza ćoška. Deku Sorenson je na sebi imao smeđi sako sa zakrpama na laktovima i leptir-mašnu.

„Šta će Marsi sa svojom decom?“

„Odvešće ih kod muževljevih roditelja.“

„A da nađeš bebisiterku?“

„Dve i po nedelje je suviše dugo za bebisiterku. Setila sam se da si pomenuo da bi voleo da provedu kod tebe duže vreme.“

„Sećam se toga, ali zar baš mora krajem juna? Zar ne može u julu?“

„Ne biram mi vreme krstarenja. Kakve veze ima?“

„U to vreme imamo mnogo posla. Ne znam, Kejt, izišao sam iz štosa. Odavno se nisam brinuo o deci.“

„Ne želim da idem na to krstarenje, Stene, ali mojim roditeljima je to bilo važno i zato ćemo ići. Ne želim ništa da ti namećem.“ Mama je zvučala kao da je na ivici suza.

Deka Sorenson je uzdahnuo. „Pretpostavljam da možemo naći neko mesto da ih zaključamo.“

Posle toga se Kendra povukla iz hodnika. Od tog trenutka bila je prilično zabrinuta zbog boravka kod deke Sorensona, ali to nikome nije rekla.

Posle izlaska iz grada, SUV je počeo da se penje uz priličnu strminu. Put je zatim zaobišao jezero i izgubio se među niskim, pošumljenim brdima. S vremena na vreme prošli bi pored nekog poštanskog sandučeta. Ponekad su mogli da vide kuću kroz drveće, a ponekad je to bio samo dugačak prilazni put.

Skrenuli su na uži put i nastavili da voze. Kendra se nagnula napred i proverila merač goriva. „Tata, nije nam ostala ni četvrtina rezervoara“, primetila je ona.

„Još malo pa smo stigli. Sipaćemo gorivo pošto vas ostavimo.“

„Zar stvarno ne možemo na krstarenje?“ upitao je Set. „Krićemo se u čamcima za spasavanje, a vi možete da nam krišom doturate hranu.“

„Biće vam mnogo zabavnije sa bakom i dekom Sorenson“, rekla je mama. „Videćete. Pružite im šansu.“

„Stigli smo“, izjavio je tata.

Sišli su s puta na šljunkoviti prilaz. Kendra nije uspeła ni da nazre kuću u daljini, pred njom se protezao samo prilazni put koji je nestajao među drvećem.

Gume su drobile šljunak. Prošli su pored nekoliko znakova sa obaveštenjem da se nalaze na privatnom posedu. Ostali znaci bili su upozorenja onima koji bi se tu zatekli bez odobrenja. Stigli su do niske otvorene metalne kapije koja je mogla da se zatvori i spreči ulazak.

„Ovo je najduži prilazni put na svetu!“ požalio se Set.

Što su dalje napredovali, znaci su postajali sve neobičniji. *Privatan posed* i *Zabranjen prolaz* ustupili su mesto natpisima *Čuvajte se kalibra 12* i *Ko bez dozvole stupi na ovo imanje biće progнан*.

„Kakvi smešni znaci“, primetio je Set.

„U meni bude jezu“, promrmljala je Kendra.

Kada su zavili za još jednu okuku, prilazni put ih je doveo do visoke ograde od kovanog gvožđa na čijem vrhu su se nalazili ljiljani. Dvostruka kapija bila je otvorena. Ograda se nastavljala između drveća u oba pravca dokle je sezao Kendrin pogled. U blizini ograde stajao je konačni znak:

Smrt je neizbežna.

„Da li je deka Sorenson paranoičan?“ upitala je Kendra.

„Znaci su tu šale radi“, objasnio je tata. „Nasledio je ovo imanje. Ubeđen sam da je u paketu s njim bila i ograda.“

Prošli su kroz kapiju, ali kuću i dalje nisu mogli da vide. Samo drveće i grmlje. Prevezli su se preko mostića koji je spajao naspramne obale potoka i popeli